

dagen i og for sig skulde mene det; thi den midlertidige Lovgivning, vi har haft, hvor man gik bort fra Toaarsgrænsen, kunde kun gennemføres, netop fordi man mente, at det var ganske abnorme Forhold efter Verdenskrigen og under den saakaldte Fred efter Verdenskrigen, men ingen Sinde har det fra nogen Side været udtalt, at man overhovedet vilde bort fra den humane Lovgivning, man havde her i Landet. De Grunde, der kunde anføres af Justitsministeren for hans Udvisning — og saadanne blev krævet i Fjor netop af mig, idet jeg erklærede, at jeg kunde gaa med til det fremsatte Lovforslag, hvis der kunde anføres rimelig Aarsag til, at Justitsministeren skulde beholde den af ham forlangte Ret —, gik ud paa, at visse Personer, som gennem Udvalgsbetænkningen herfra blev opregnet, var vel egnet til at blive udvist. Og jeg kan ikke nægte, at det var Tilfældet, det var en meget diskret Anvendelse. Justitsministeren havde gjort af Tilladelsen. Det drejede sig om ganske faa Personer, en halv Snes; af disse var nogle blevet tiltalt og straffet for meget uappetitlige Sædelighedsforbrydelser, og man kunde sige, at der var meget lidt Grund til at beholde dem her i Landet, hvis man kunde blive af med dem. Men saaledes som Loven nu vilde blive, kunde Justitsministeren altsaa ganske sætte sig ud over den Art Betæneligheder, som tidligere har gjort sig gældende, han kunde, som sagt, udvise, hvem han havde Lyst til. Paa mit Partis Vegne vil jeg ikke paa nogen Maade være med til dette, det er heller ikke paa nogen Maade fornødent i Øjeblikket at gaa til en saadan Forandring i vor Lovgivning.

Dette er Hovedbestemmelsen. Mod § 2, som forandrer den nugældende Lovs § 13, er de andre Bestemmelser af mindre Vigtighed. Dog maa jeg ligesom en tidligere æret Taler sige, at hvis man nu gaar til at bestemme, at enhver tilrejsende, enhver Udlænding, skal være forsynet med Pas, gaar man til at fastslaa som vedvarende, hvad alle beklager er Tilfældet i dette Øjeblik i Europa, at Pas forlanges for enhver rejsende. Alle ønsker at komme bort fra dette, hvorfor skulde man saa her pludselig gaa til at opstille Paskravet og det endog saa stærkt, at naar en anden Stat aabner Adgang for Danske til at komme

ind i denne Stat uden Pas, skulde man alligevel her kunne fastslaa, at Pas skulde kræves af den Stats Undersaatter? Jeg ved ikke, hvad det er for Røverstater, den højtærede Justitsminister har tænkt paa, for i Almindelighed maa man dog sige, at hvis europæiske Stater rundt omkring aabnede Adgang for danske Undersaatter til at komme ind uden Pas, vilde det være urimeligt, om vi vilde nægte de samme Landes Borgere at komme herind paa samme Vis.

Jeg synes, at den Ændring, som foreslaas i Lovforslagets § 1, ogsaa er urimelig. Der er dør gjort en ganske ubetydelig Ændring i § 1 i Lov af 15. Maj 1875, som vedrører Udlændinges Ophold her i Landet, idet det nu skal være forbudt Taterere — udenlandske Taterere maa jeg sige — at opholde sig her i Landet. Ifølge den gældende Lov gik udenlandske Taterere ind under den Bestemmelse, at udenlandske Taterere, som vilde omvandre her i Landet, kunde man formene Adgang. Det gælder en Række af saakaldte Artister, Gøglere, der vilde rejse rundt; dem vilde man, naar de var udenlandske, kunne formene Adgang til Landet. Jeg ved ikke, om det er en Art Beskyttelse af dansk Arbejde, der i Virkeligheden er etableret derigennem, eller om saadanne Personer er saa mistænkelige, at man ikke bør have dem her i Landet. Jeg kan i og for sig ikke indse, hvorfor en Mand, der ernærer sig som Linedanser eller Behændighedskunstner, ikke maa have Lov til at vandre rundt fra By til By og fra Kro til Kro og vise sine Kunster; men Loven var saadan, og saa faldt udenlandske Taterere ind under den Bestemmelse. Der siges saa i Motiverne, at dette er ændret ved et Cirkulære af 1879. Jeg har læst dette ministerielle Cirkulære eller Resolution igennem, men jeg kan ikke se, at det i Virkeligheden er berettiget, naar det da udtaler, at Taterselskaber er der forment Adgang her til Landet. Men selv om det nu er en rigtig Fortolkning af Loven, hvad jeg tvivler om, det er, maa den enkelte Tater kunne komme ind: Nu skulde han ikke mere kunne komme ind. Jeg vil saa spørge den højtærede Landbrugsminister — maa ske han ved det —: Hvad er en Tater? Det er ikke en Mand af en bestemt Nationalitet. Det har man en Gang troet. Man har troet, at Taterne var Folk, der kom fra